

DE AFGROND

Boek 1 – Leila, Het Begin

Rolf Österberg

18

‘Koningin Dania had de macht de Hogepriesteres in haar strijd bij te staan omdat de verslaving die van Energie uitgaat, op haar geen invloed heeft. De geschriften waren daar duidelijk in, maar waren die geschriften compleet?’

Uit: “Alleenspraken van Zieners en Denkers”, verzameld door Nidri, Elfenpriesteres ten tijde van koningin Rikia.

Koningin Dania luisterde bezorgd naar de afgevaardigde van de Gnomen. De grote, plomp gebouwde man was geheel gekleed in leer dat rijk afgezet was met kunstige, uit been gesneden versierselen. Aan zijn hand droeg hij een eveneens uit been vervaardigde ring met een diepblauwe saffier. Die maakte hem als afgezant van de Raad van Ouderlingen, het hoogste bestuursorgaan van het land van de Gnomen, herkenbaar.

Het was meer dan twee eeuwen geleden dat een dergelijke Hoge Afgevaardigde het Elfenhof had bezocht. De Gnoom Dar-Y-Gor, wat Dar, zoon van Gor, betekende, was bijna onaangekondigd verschenen. Een koerier van de grenspost had de koningin net op tijd over het hoge bezoek kunnen inlichten. Dar-Y-Gor, in gezelschap van een klein gevolg, had de Elfenkoningin als geschenk een groot aantal huiden van de allerbeste kwaliteit aangeboden. Dania had de Hoge Afgevaardigde een aantal bogen met pijlen overhandigd die Dar-Y-Gor met veel dank had aangenomen. Niets kon de vergelijking met een boog met pijlen, gemaakt door de Elfen, doorstaan. De Gnomen waren veehouders en jagers voor wie een dergelijk geschenk van ongekende waarde was.

‘Voor het eerst sinds meer dan duizend jaar heeft ons volk Sneeuwdraken gezien’, sprak de Gnoom aarzelend. ‘De wolven en grijze beren, die ons normaal gesproken mijden, vertonen zich openlijk. Hun agressiviteit is ook toegenomen.’

‘Hebben de Sneeuwdraken stervelingen of dieren aangevallen?’ vroeg de Elfenkoningin.

‘Nee, niet zover ons bekend. Het lijkt of ze iets zoeken.’

‘De Mordels?’

‘Onze wachters zijn er niet zeker van of er Mordels vanuit de Afgrond zijn ontsnapt. De grens is oncontroleerbaar en de rand van de Afgrond is vaak in nevelen gehuld.’

De koningin aarzelde. De Gnomen waren een simpel, hardwerkend en eerlijk volk dat niemand tot last was. Helaas waren ze niet bijster intelligent. Zij kon de afgevaardigde niet inlichten over de komst van de Hogepriesteres, van

geheimhouding was dan geen sprake meer. De Gnomen, van wie de godsdienst bestond uit een ondoorgrondelijk systeem van goden, vreesden alle vormen van Magie.

‘De goden zijn vertoornd. Alle tekenen wijzen erop dat er Kwade krachten vanuit de Afgrond opstijgen. Dat brengt de onrust bij de dieren teweeg’, meende Dar-Y-Gor. ‘Op mijn weg naar uw land heb ik een tussenstop gemaakt en gesproken met Zliti. Volgens hem had het te maken met de configuratie van de sterren, iets waar wij geen kennis van hebben. Is uwe majesteit daarvan op de hoogte?’

Dania had niet op die vraag gerekend en was een ogenblik uit het veld geslagen. Zliti was de hoogstgeplaatste sterrenwicheelaar van de Trollen. Hij was binnen de Trollengemeenschap een machtig man en er werden door de vier koningen die de Trollen als hun leiders beschouwden, geen belangrijke beslissingen genomen zonder zijn advies. De Elfen hadden ook sterrenwicheelaars, maar die hadden nauwelijks invloed op beslissingen die zij en haar adviseurs namen. Het was natuurlijk mogelijk dat Zliti had gerefereerd aan een gebeurtenis die zestien jaar geleden had plaatsgevonden, waarbij de geboorte van een Hogepriesteres in de sterren was aangekondigd. Ze had van haar sterrenwicheelaars sindsdien niets vernomen wat op een belangrijke gebeurtenis kon wijzen.

‘De zeer gewaardeerde Zliti is meer geleerd in de wetenschap van de sterren dan het Elfenvolk’, antwoordde Dania voorzichtig. ‘Kan de Hoge Afgevaardigde mij van zijn bevindingen op de hoogte stellen?’

‘Nee, helaas’, zuchtte Dar-Y-Gor. ‘Er dreigt echter gevaar. Ik heb ook vernomen dat de vier koningen de oorlogsraad bijeen hebben geroepen.’

Dat duidde er inderdaad op dat de Trollen zich zorgen maakten. Trollen vormden een gesloten gemeenschap waar vreemdelingen nauwelijks werden geduld. Zij waren van nature vreedzaam, maar konden onvoorstelbaar fanatiek hun land en eigendommen verdedigen, zoals menige indringer al had onderzocht.

‘Dat geeft inderdaad aan dat de Trollen niets aan het toeval overlaten.’ Dania had bedachtzaam gesproken. Ze stond op, wat onmiddellijk door de overigen werd gevolgd en vroeg: ‘Mag ik de Hoge Afgevaardigde verzoeken morgen nogmaals met mij van gedachten te wisselen?’

Dania spoedde zich naar een van haar privévertrekken dat aan de rand van haar kasteel lag. De kamer was uitgehouwen in een rots en was klein in vergelijking met de overige kamers die zij ter beschikking had. De kale wanden wa-

ren altijd enigszins vochtig. Er stond een bed met een tafel en een enkele stoel in. De grond was bedekt met een plankier van wit eiken met daar overheen een tapijt. Hoewel het vertrek geen verbinding met de buitenlucht had, rook het er nooit muff. In diverse nissen in de muur bevonden zich kaarsenhouders met dikke, rode kaarsen die altijd brandden.

Midden in de kamer bevond zich een Font dat als communicatiemiddel diende tussen haar en de Rodepriesteres. Sinds de Rodepriesteres haar op de hoogte had gesteld van de geboorte van een Hoge priesteres en haar had gevraagd de Elfenkat naar Leila te laten gaan, bracht ze daar zoveel mogelijk tijd door. Zij kon zelf de Rodepriesteres oproepen, maar het kostte haar veel Energie. Haastig en met kloppend hart boog ze zich over het Font heen. De rimpels daarin verdwenen en onder in het Font vormde zich een spiegel waarin ze de Rodepriesteres zag. Die had zich omgeven met kleine vogels met schitterende veren. De priesteres maakte een gebaar met haar hand en de vliegende juwelen verdwenen uit het zicht.

‘Leila wordt achtervolgd door Dongor en de Zieneres Quini en ze heeft opnieuw onbewust een van haar Gaven gebruikt’, vertelde de Rodepriesteres. ‘Ze is in gezelschap van Tess en Orvan, die ook voor Dongor op de vlucht is.’ Ze legde in korte bewoordingen uit wat er was gebeurd. ‘Zij zullen nog voor het vallen van de nacht het Verloren Bos bereiken.’ Er was twijfel in de stem van de Rodepriesteres geslopen.

‘Het Verloren Bos?’ vroeg Dania ongelovig.

‘Tess heeft opdracht voor het Verloren Bos naar het noorden af te buigen en bij het begin van de Mistbergen haar weg naar het oosten te vervolgen. Ik zal aangeven wanneer zij vanuit de Mistbergen naar het zuiden kan afbuigen. Dan zal ze waarschijnlijk in een gebied komen dat door de Gnomen wordt beheerst. Pas daarna zal ze via de Grote Handelspost in Erdal aankomen.’

Het beeld vervaagde. De Rodepriesteres was aan het einde van haar krachten gekomen.

De angst sloeg de koningin om het hart. De weg die Leila moest gaan, leek gedoemd te mislukken. Misschien was er nog een kans, maar dan moest ze snel handelen. Ze had de Rodepriesteres om raad willen vragen, maar had daar niet de mogelijkheid voor gehad.

‘Verzamel de strategen’, zei ze tegen de twee soldaten die buiten haar vertrek stonden opgesteld.

Sinds de Mordels zo onverwacht waren verschenen, had de opperstrateeg haar veiligheid aangescherpt.

Amper een half uur later verschenen opperstrateeg Yudianian, Fabiana, de strateeg van de boogschutters, Valiant, de strateeg van de zwaardvechters en Heron, de strateeg die verantwoordelijk was voor bijzondere opdrachten.

Dania wachtte tot de lijfwachten waren vertrokken en nam het woord. Ze vertelde wat ze wist, maar gaf geen uitleg waarom de zestienjarige jonge vrouw zo belangrijk was. 'De Elfenkat is bij hen', eindigde ze.

De strategen knikten onverstoorbaar. Het woord van hun koningin was voldoende voor hen.

'Ik stel voor een patrouille samen te stellen die de Mistbergen intrekt, haar en de kat daar ontmoet en ze naar u begeleidt', zei een van de strategen.

'Ik heb dat overwogen, maar ik zie alleen iets in een gezamenlijk optreden van de volkeren aan deze zijde van de Mistbergen.' Er verscheen twijfel in de ogen van de drie strategen, maar zij leverden geen commentaar. Ze voegde er zacht aan toe: 'Er is geen andere weg.'

'Hoe kunnen we dat bereiken?' vroeg Fabiana.

Dania legde haar plan uit. 'Ik stel voor dat de groep uit drie Elfen, drie Trollen en drie Gnomen gaat bestaan. Ik verwacht dat de patrouille binnen zeven dagen vanaf de Grote Handelspost vertrekt.' Dat was de plaats waar Trollen, Gnomen en Elfen samenkwamen om handel te drijven. Die werd door alle volkeren als niemandsland beschouwd en ook door allen gerespecteerd. Dania keek haar strategen aan en beval: 'Wijs een persoon per regiment aan.'

Daarmee was het onderhoud afgelopen.

Vermoeid liep Dania terug naar het vertrek waar het Font stond. Het water was spiegelglad. De Rodepriesteres had geen contact meer met haar gezocht.

19

'Priesteres, hoe is het Verloren Bos ontstaan?'

'Ik denk dat je wilt weten waarom het is ontstaan.' De Wittepriesteres keek naar de eindeloze rij geschriften. 'Kun je niet beter eerst over het antwoord nadenken voor je de vraag stelt?'

Uit: "Vraagstellingen van een leerling", opgetekend door Larissa.

Het was laat in de middag toen Leila en Orvan de bosrand bereikten. De paarden waren vanzelf langzamer gaan lopen. Orvan keek ongerust achterom en zag dat de achtervolgers nog steeds niet dichterbij kwamen. Dongor en Quini deden er alles aan om hun paarden vooruit te dwingen, maar het was tevergeefs.

Leila keek met open mond naar de enorme bomen van het bos. Er ging een ongekende dreiging van uit. Wat nu? Ze draaide zich om in het zadel en wierp een blik op haar achtervolgers. Zo te zien waren zij ook bang voor het Verloren Bos, want ze bleven op een eerbiedige afstand. Daarna draaide ze zich terug en zag dat Tess gespannen was, de haren op haar rug stonden recht overeind.

‘Rustig maar’, zei ze zachtjes en aaide haar tot ze wat rustiger werd.

Leila reed dichter naar het bos toe en trachtte erin te kijken, maar het leek wel alsof er na de eerste grote boom een zwarte muur was opgetrokken. De voorste bomen absorbeerden het licht, waardoor er een inktzwarte duisternis achter de woudreuzen ontstond. Ze stond nu vlak bij de bosrand met naast zich Orvan, die nerveus met zijn dolk speelde. Vreemd genoeg was de dreiging die ze in het begin had gevoeld, nu verdwenen. Het bos had zelfs iets uitnodigends, alsof iets haar zei dat ze niet bang hoefde te zijn. Kom, scheen het te fluisteren, kom, kom... Leila hield haar adem in en luisterde gespannen. Ze hoorde niets, zelfs niet het sjirpen van een krekkel.

‘Wat doen we?’ vroeg Orvan met schorre stem. ‘Ze komen eraan.’

Leila keek om. Dongor, de vrouw en de soldaten waren afgestapt en trachtten hen te bereiken. Dongor zwaaide met zijn zwaard, terwijl de vrouw iets schreeuwde wat ze niet kon verstaan.

‘We gaan het bos in’, zei ze zo luchtig mogelijk.

Leila had geen idee of haar belagers hen zouden volgen.

‘Het Verloren Bos in.’ Orvan klonk als iemand die zijn laatste woorden uitsprak alvorens hij werd opgehangen.

Niet dat het veel uitmaakte. Als hij in handen van Dongor viel, was het ook met hem gedaan. Hij hoopte alleen dat de dood in het Verloren Bos snel zou komen. Gelaten reed hij naast Leila het woud in.

Tess zat alert rechtop, klaar om haar meesteres te verdedigen. De Rodepriesteres had haar gezegd het Verloren Bos niet in te trekken, maar er was geen andere manier om uit Dongors handen te blijven.

Langzaam passeerden ze de eerste grote boom, de duisternis was hier volkomen. Maar ze waren nauwelijks de immense boom gepasseerd, of het daglicht was terug.

Met open mond keek Dongor naar wat er zich voor hem afspeelde. Zijn paard bleef koppig staan en zijn soldaten kregen hun dieren ook niet meer vooruit. Leila en Orvan reden naar het bos en verdwenen er na enige aarzeling in.

‘Afstijgen’, beval Dongor gefrustreerd. ‘Achter ze aan!’

De soldaten keken hem weifelend aan. Het Verloren Bos in gaan stond gelijk aan zelfmoord.

'Vooruit, het bos in! Tien goudstukken voor het hoofd van Orvan en twintig voor die meid!'

Dongor zwaaide met zijn zwaard naar de talmende soldaten. Het was meer goud dan ze ooit zouden verdienen, maar doden hadden niet veel aan goudstukken. Schoorvoetend bewogen de vijf soldaten zich in de richting van de zwarte muur, de strijdbijlen in hun handen. De boogschutter had zijn boog gespannen. Even later waren ze verdwenen, als door een onzichtbaar roofdier opgeslokt. Het was het laatste wat de machtige baron van Sandakar van zijn soldaten te zien kreeg.

20

'Was het verstandig haar broer als een van de twee Elfen in een groep met Trollen en Gnomen te benoemen? Dania moet toch hebben geweten dat hij als leider van de groep zou worden gekozen?'

Uit: "Alleenspraken van Zieners en Denkers", verzameld door Nidri, Elfenpriestesses ten tijde van koningin Rikia.

Met enige bezorgdheid keek Valiant naar de groep. Het was een merkwaardig gezelschap, om het maar eens voorzichtig uit te drukken. Aanvankelijk waren drie strijders per volk aangewezen, maar de Trollen hadden zich daartegen verzet. Hun sterrenwichelaar Zliti zag geen heil in het getal negen, dus werden het er zes, het absolute minimum waarmee de Elfen zich konden verenigen.

De Elfen waren als laatste op de Grote Handelspost aangekomen en nog diezelfde avond was er een leider gekozen. Dat was zonder al te veel moeilijkheden gelukt. In elk geval geen slechte start, oordeelde Valiant. Een homogene groep vormden zij niet, maar dat kon nog komen.

Sal-Y-Tag was een reus van een Gnoom die het grootste paard bereed dat Valiant ooit had gezien. Hij droeg een zwaard dat bijna twee keer zo groot was als een normaal exemplaar. De Gnoom had zijn hoofd kaalgeschoren, met uitzondering van een lange vlecht die bovenop zijn hoofd begon en met stukjes been was versierd. Op zijn zwarte paard maakte hij een onheilspellende indruk, maar hij was een en al vriendelijkheid. Sal had een bulderende stem en leek altijd in een goede stemming te zijn. Zijn moed waar het de bescherming van

zijn volk betrof, was legendarisch. Valiant had het vermoeden dat zijn intelligentie dat niet was.

De tweede Gnoom van het gezelschap heette Tun-Y-Mas. Tun was ook groter dan de gemiddelde Gnoom. Hij droeg een kort, breed zwaard en een grote boog, gemaakt om afstanden te overbruggen die voor de Elfen niet haalbaar waren. In tegenstelling tot Sal was hij gesloten en zwijgzaam. Hij droeg zijn haar zoals Sal, maar zonder de traditionele benen versierselen. Valiant wist niet goed wat hij aan Tun had. Hij had iets raadselachtigs. Hij vroeg zich af waarom hij door de Gnomen was aangewezen.

Dan waren er de Trollen op hun taaie bergpony's. Dani was de kampioensrijder van het Trollenvolk. Hij vocht met een oorlogshamer en aan zijn gordel droeg hij zes werphamers. Dani liet graag zien hoe bedreven hij zijn wapens hanteerde, hij was impulsief en agressief en dat kon problemen geven. Hij was breed gebouwd, had een wilde, donkere haardos en was kleiner dan de beide Elfen. Vergeleken met de Gnomen leken de Trollen meer op dwergen. Dani droeg in een van zijn oren een grote, bloedrode robijn en om zijn nek bungelde aan een korte, gouden ketting een kunstig vervaardigde miniatuurwerphamer, bezet met diamanten. Het getuigde van een zekere arrogantie om zo ten strijde te trekken, dacht Valiant. De Gwargs zouden door de schittering van de edelstenen immers worden aangetrokken als vliegen door stroop.

De tweede Trol was een vrouw, Esmi genaamd. Ook zij hanteerde een oorlogshamer, maar lichter dan die van Dani en met een aanmerkelijk langere steel. Ze kon nauwelijks ouder dan twintig jaar zijn, schatte Valiant. In tegenstelling tot de mannelijke Trol en de Gnomen droeg ze ook een schild, gemaakt van licht metaal en met leer overtrokken. Esmi droeg haar lange haar in een staart, waarin kunstig een gouddraad was gevlochten. Ze was gekozen omdat ze verstand had van genezende kruiden en omdat ze de beste spoorzoeker van de Trollen was, die een dergelijke kwaliteit als een Gave beschouwden. Valiant had de indruk dat Dani de vrouwelijke Trol als zijn helpster beschouwde. Tenslotte was hij de almachtige strijder en zij een vrouw. Hij nam zich dan ook voor een oogje op haar te houden.

Lydia was veel ouder dan Esmi, maar jong voor een Elf. Ze was de beste boogschutter van de Elfen. Haar precisie was fenomenaal, niemand had haar de laatste tien jaar kunnen evenaren. Lydia was ook vermaard vanwege haar kennis van geneeskrachtige kruiden. Ze was betrekkelijk klein voor haar ras en wat krachtiger gebouwd dan de gemiddelde Elfenvrouw.

Opnieuw liet Valiant zijn ogen over de groep gaan, die rondom een hoog op-laaierend vuur broederlijk bijeenzat. De maaltijd, bestaande uit geroosterd vlees met gekookte groente, bereid door de zwijgzame Tun, had hun goed gesmaakt. Het leiderschap was gisteren, meteen na aankomst van de beide Elfen, kort besproken. Koningin Dania had daar niets over gezegd. 'Zoiets regelt zichzelf', was haar advies geweest. Dani had gezegd dat ze een competitie moesten houden, iets waarin Sal onmiddellijk enthousiast had toegestemd. Het probleem was alleen met welk wapen. Esmi had voorgesteld iedereen de kans te geven te vertellen waarom hij of zij leider wilde worden en ook dat voorstel had Sal enthousiast begroet. Hij was begonnen te vertellen dat bij de Gnomen de sterkste altijd als leider werd gekozen, wat hem de misprijzende blik van Dani had opgeleverd. Tun had zonder omwegen gezegd dat hij geen leider wilde zijn en de beide vrouwen hadden dezelfde mening. Dani opperde dat het lot moest beslissen, omdat hij, Sal en Valiant de enigen waren die de functie ambieerden.

'Ik ben een van de drie strategen en leid een regiment van drieduizend Elfenstrijders', had Valiant eenvoudig gezegd.

Sals mond was van verbazing opengevallen en Dani had schoorvoetend toegegeven dat dat wel erg veel soldaten waren. Valiant had er niet bij vermeld dat hij ook de broer van de koningin was. Hij vond het niet nodig dat te onthullen. Alleen Lydia wist dat.

Morgen zouden ze vertrekken met drie lastpaarden. Ze zouden eerst een dag door het land van de Gnomen trekken om daarna naar het westen af te buigen en via het gebied van de Trollen bij de uitlopers van de majestueuze Mistbergen aan te komen.

'Daarna zien we wel', mompelde Valiant terwijl hij naar het kampvuur liep waar de rest van de groep omheen zat.

Zoeken naar een jonge vrouw; het had iets geheimzinnigs. Niemand wist waarom zij zo belangrijk voor de Elfenkoningin was en niemand vroeg daar naar. Hij had de groep uitgelegd dat zij zestien jaar oud was en dat ze met een Elfenkat en een Sandakar als beschermer Erdal probeerde te bereiken. De groep had hem wat meewarig en niet-begrijpend aangekeken, maar niets gevraagd.

'Op onze missie', sprak hij en hief een beker met rode wijn.

Een instemmend gemompel begeleidde zijn woorden. De talen van de Gnomen en de Trollen verschilden onderling niet veel. De Elfentaal was heel anders, maar Elfen spraken gemakkelijk meerdere talen.

Het vuur was al bijna gedoofd toen iedereen zijn slaappleaats opzocht. Valiant trok de berenhuid over zich heen en trachtte de slaap te pakken te krijgen. Misschien viel de groep toch nog wel mee, waren zijn laatste gedachten voor hij in het dromenrijk belandde.

21

'Er bestaat onder geschiedschrijvers veel onenigheid over het ontstaan van het Verloren Bos. Voor mij staat vast dat het geen creatie van de goden was. De uitspraak dat zij niet op het Elfenvolk vertoerd waren, is derhalve gerechtvaardigd.'

Uit: "De verzamelde werken van Roliaris", Elfenhistoricus ten tijde van koningin Nenita.

Het bos dat voor Orvan lag, zag er heel anders uit dan hij zich had voorgesteld. De eikenbomen hadden normale afmetingen en lieten het licht gemakkelijk door. Tussen de bomen liep een slingerend pad dat zo te zien regelmatig werd gebruikt, maar niet door de ongelukkigen die het hadden gewaagd dit bos te betreden. Er lagen verroeste wapens en vergane leren uitrustingsstukken en hij dacht ook verbleekte beenderen te zien, half bedekt door mos en eikenbladeren. Wat het meeste opviel, was de absolute stilte. Er leek hier niets te leven. Toch had Orvan de indruk dat iemand of iets hen bespiedde.

'Oh', zei Leila. Haar paard spitte haar oren en de kat zat alert rechtop. Vragend keek Leila hem aan en vroeg: 'Zullen we vannacht hier blijven?'

'Hier?' De plaats zag eruit zoals honderden plaatsen in elk bos dat hij kende. Maar een kamp opslaan tussen de resten van de waaghalzen die ook zo ver als zij waren gekomen, leek hem een slecht idee. 'Laten we het pad daar volgen. Misschien vinden we zelfs water.'

'Goed', zei Leila na een korte aarzeling.

Afwezig aaide ze Tess en ze duwde met haar knieën in Gisa's flanken. Het paard zette zich zachtjes hinnikend in beweging, alsof hij haar ergens voor wilde waarschuwen. Nerveus volgde Axal. Nauwelijks hadden ze zich in beweging gezet, of een enorme zwerm vingergrote insecten vloog uit de bomen naar hen toe. De paarden hielden onmiddellijk briesend halt. Orvan hield zijn adem in. De insecten bleken vliegende, groenbruine mieren te zijn. Ze vlogen met duizenden om hem en Leila heen en hij wist dat zij geen enkele kans hadden als de insecten zouden aanvallen. Hij dacht nu ook te begrijpen waarom er nooit iemand uit

het bos was teruggekomen. De insecten waren in staat om in een mum van tijd ieder deel van een lichaam te bedekken en hun kaken garandeerden een afschuwelijk einde. Het zweet brak hem uit.

Voorzichtig draaide hij zijn hoofd en keek naar Leila en de kat. Tess zat nog steeds rechtop op het paard en bewoog zelfs haar staart niet meer. Het viel hem op dat er veel meer insecten om Leila heen vlogen dan om hem.

‘Wat willen jullie mij vertellen?’ hoorde hij de jonge vrouw hardop vragen. ‘Kunnen jullie ons de weg naar een plaats wijzen waar we vannacht kunnen blijven?’

Leila had ook gezien dat het grote, vliegende mieren waren. En mieren hadden haar uit die verschrikkelijke kerker bevrijd en haar beschermd tegen Orvan. Ze waren haar dus kennelijk goed gezind, hoewel ze geen enkel idee had waarom dat zo was. Leila stak haar hand uit en enkele exemplaren landden op haar uitgestrekte hand.

Met grote ogen keek Orvan naar de insecten met hun verwoestende kaken. Direct nadat die op Leila’s hand landden, vlogen ze weer op, waarna nieuwe mieren hun plaats innamen en weer wegvlogen. Het leek wel of de insecten die haar hadden aangeraakt, dronken waren. Ze vlogen van de groep vandaan en maakten de vreemdste capriolen. Leila lachte en stak ook haar andere hand uit. De vliegende mieren concentreerden zich volledig op Leila, ze bedekten nu haar beide armen en handen en vlogen na het contact direct weg.

Leila voelde haar handen tintelen en warm worden door de aanraking van de insecten. De scherpe kaken beroerden haar huid nooit, ze lachte en voelde geen enkele angst voor de insecten.

‘Zullen we verdergaan?’

Orvan schrok van haar stem. Wat hij had gezien, leek op een droom. Leila schudde lachend met haar handen en de mieren vlogen op.

Langzaam reden ze naar wat het begin van een pad leek, met de zwerm mieren boven hun hoofden. Op dat moment zag Orvan iets schuin voor zich bewegen. Hij zag de contouren van een persoon, gekleed in een cape die hem tegen de achtergrond zo goed als onzichtbaar maakte. In zijn hand hield hij een boog van het donkerste hout dat Orvan ooit had gezien. Het gezicht van de persoon kon hij niet onderscheiden doordat het verloren ging in een groenbruine capuchon. De boog was gespannen en de pijl wees met dodelijke precisie in zijn richting. Ondanks het besef dat hij de persoon op die afstand niet kon raken, ging zijn hand naar een van zijn werpmessen. De schutter bewoog iets en liet de pijl vertrekken. De naderende pijlpunt glinsterde als een diamant en Orvan

kneep zijn ogen dicht. Dus niet alleen mieren, bedacht hij cynisch, hopen dat de dood snel zou komen.

Leila had de persoon ook gezien. Ze stak haar hand op en wilde iets zeggen, maar de woorden bleven in haar keel steken. Tess bewoog zich zenuwachtig op Gisa's brede rug. De pijl, waarvan de punt ongewoon glinsterde, was onderweg naar de moordenaar, maar het dodelijke projectiel miste hem op een haar. Orvan voelde de werveling van de lucht, veroorzaakt door de pijl, en hoorde een schreeuw van pijn. Verbaasd keek hij achterom. Vijf Sandakar stonden met hun strijdbijlen in de hand achter hem. De man die had geschreeuwd, bracht beide handen naar zijn keel die door de pijl was doorboord, en viel rochelend op de grond. De overige vier aarzelden een ogenblik, maar stormden direct daarna op Leila af. Zij keek met grote ogen naar wat er zich in een paar seconden afspeelde. Tess sprong op haar schouder en maakte zich gereed om de soldaten aan te vallen. Orvans hand ging naar een van zijn werpmessen en in een vloeiende beweging bewoog het zwarte staal zich naar de voorste Sandakar. Maar het mes ketste af op de strijdbijl, waardoor het zich zonder schade aan te richten in een boom boorde. Orvan greep een tweede mes, maar verwachtte niet dat hij het meisje zou kunnen redden. De soldaten hadden Leila bijna bereikt. Ze zat als verlamd op haar paard en keek met grote angstogen naar de naderende soldaten.

'Leila!' schreeuwde Orvan, alsof hij haar wakker wilde schudden. 'Leila!'

Leila hoorde Orvans stem en probeerde te reageren, maar ze wist niet wat te doen. De woest uitzienende strijders waren nu bijna bij haar en op dat moment knapte er iets in haar. Nee, ging het door haar heen. Ze mogen Tess en Gisa niets doen! De voorste soldaat hief zijn bijl om haar te doden en in paniek kromp ze in elkaar. Tess besprong haar belager en begroef haar nagels in zijn gezicht. De soldaat schreeuwde het uit. Hij liet zijn zwaard vallen en probeerde zich van de kat te bevrijden. Seconden later zakte hij levenloos in elkaar.

Tess maakte zich van hem los en rende terug naar Gisa. Sierlijk sprong ze op het paard, klaar om Leila opnieuw, ten koste van alles, te verdedigen. Maar dat was niet meer nodig.

De aarzeling werd de drie overgebleven soldaten fataal. Rillingen van afschuw gingen door Orvan heen toen hij de vliegende mieren zag. Die stortten zich als een compacte massa op een van de soldaten. Het lichaam van de Sandakar was nog slechts een wriemelende massa insecten die hem beten waar ze konden. De soldaat probeerde te schreeuwen, maar het moment dat hij zijn mond opendeed, kropen de insecten bij honderden naar binnen. Orvan hoorde